

Un matí en el claustre

per J.C. i Jaume Mercadé

Des de fa una bona fila de diumenges matinals, en el Claustre del Monestir de Sant Cugat del Vallès s'hi reuneix un grup de pintors que anirem descobrint.

El lloc no cal pas descriure'l perquè qui més qui menys s'hi haurà embadalit passejant entre les mil·lenàries pedres del més bell romànic. Els xiprers i els tarongers acompanyen plàcidament el silenci d'aquest lloc que serva una llum matisada, especialíssima, que sap agrair tot pintor que vol plasmar-lo. L'aigua del brollador bescanvia rumors subtils, quasi secrets.

Aquest matí hom veu, ací i allà, alguns cavallets davant dels quals hi ha el pintor que comença a aplicar color a les teles. Entre ells enllaça l'inefable Jaume Mercadé, amb el seu capell número equis, que en absència de Lluís Molins de Mur, va observant el que fa un i l'altre.

M'ha presentat en Pep Blanes, que ja forma part del mateix claustre. És un artista que dibuixa com els àngels i dialoga amb les pedres, amb els capitells i amb l'ocellam que s'arrecera entre el fullatge.

En Pep Blanes es passa hores i hores, al llarg de tot l'any, dibuixant minuciosament cada fulla i cada mil·lèsima de matèria que conforma cada pedra. Amb un traç preciosista, miniaturista. En cada dibuix seu, quan el dóna per acabat, hi haurà passat unes dues centes hores... Hores llargues, llarguíssimes... Serà, però, que ell no ho nota, perquè en el claustre sembla talment que el temps no compta. És per la llum que es fa i es desfà, que obliga a plegar els estris i apa, adéu! fins demà, si Déu vol... I així, temps sobre temps, que no compta ni tampoc vol comptar.

Mentre escoltàvem la seva conversa alligadora s'ha apropat una imponent figura: Rodolf Häslér, que és tot un artista de dalt a baix (que no és dir poc!). Encestem nova conversa. En poc temps ens conta, en síntesis, la mar de coses substancials, reflexives, assenyades. Ha voltat molt de món i sap com gira. Ell, com a bon suís, és precís, rigorós. Encanta oír-lo parlar un castellà docte, descriptiu. Per altra part, enten el català de pe a pa.

M'he promés que algun dia, no a mas-sa tardar, parlaré d'ell i de la seva obra i de la doble humanitat d'aquest extraordinari personatge.

En acomiadar-nos la meua mà s'ha perdut dins la seva, grossa, ampla, ferma, càlida... Amical. (Un gran tipus, aquest Rodolf!).

Tornem amb el Josep Blanes. Ell ha escrit "Pedra i ploma. Confidències al claustre de Sant Cugat del Vallès". És bo de llegir, i d'admirar els seus acurats dibuixos, que són una veritable joia. En Blanes posseeix quatre llicenciatures i ara no "viu" de cap d'elles. És editor i dibuixa. I dibuixa com els àngels!... Que ja ho he dit abans? Val repetir-ho.

L'Oller, el Pèrez Castel, el Blasco, el Salanguera, el jove Valentines i una parella de joves més i la Rosita, de la "Rovira", segueixen pintant... I alguns visitants del claustre, es paren a contemplar llurs obres.

I l'aigua del sortidor segueix rumorejant.

I els ocells xisclant.

I les pedres i les llosses parlen.

I entre tot, però, impera el silenci -un

silenci monacal- i tot fa pensar que d'un moment a l'altre els vells monjos apareixeran, silenciosos, talment com ombres de l'ahir...

